

Erik Ansvang

MØRKET

i nyt lys

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

MØRKET

I NYT LYS

Erik Ansvang

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

MØRKET

I NYT LYS

Af Erik Ansvang

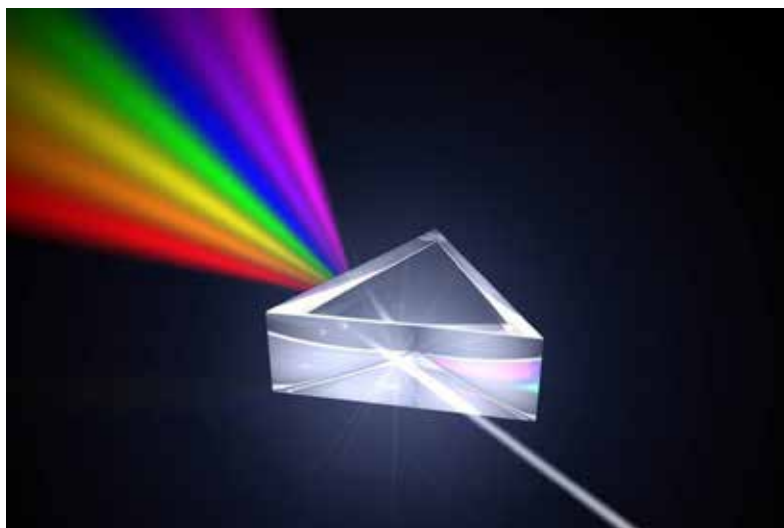
Energi og liv

Alt er energi, siger naturvidenskaben. Energi og liv er identiske begreber, siger åndsvidenskaben, og derfor må alt i Universet være liv. Fra en åndsvidenskabelig synsvinkel er det derfor logisk, at begrebet liv udgør en enhed. Der er kun ét liv i Universet. Livets enhed kaldes sædvanligvis Gud, og livet kommer til udtryk gennem utallige former på mangfoldige niveauer eller eksistensplaner, og det er udelukkende formerne, der skaber illusionen om livets adskilthed. Mennesket kan endnu ikke fatte livets enhed, og naturvidenskaben beskriver derfor kun mennesket og andre levende skabninger som stof og form. Åndsvidenskaben anbefaler, at man begynder at betragte mennesket som energi og analysere energiens frekvenser i formerne, og i betragtning af, at alt er energi, vil det selvfølgelig være den mest præcise analysemetode.

Mennesker er energi i former eller legemer og mennesker er forskellige, men det, der gør dem forskellige, er forskellen i frekvenser. Et menneskets identitet er derfor summen af frekvenser eller energistrømninger, der udgør menneskets manifestation. De identitetsproblemer, der kendes fra både filosofien og psykologien, er hermed principielt løst, for identitet kan angives med frekvenser. Og nærmere kan man ikke komme en identifikation af et menneske, for ved hjælp af frekvenserne kan man reelt definere *livet* i enhver levende skabning.

Det "hvide" lys

Alt er liv. Alt er energi. Og alt liv er udtryk for energifrekvenser eller stofvibrationer, som viser sig som toner og farver. Det er grunden til, at der i Johannesevangeliet står: *"I begyndelsen var Ordet, Ordet var hos Gud og Ordet var Gud"*. Inspirationen er i øvrigt hentet fra den egyptiske dødebog, for her står: *"Jeg er evig, jeg er Ra, det er mig, der skabte Ordet, jeg er Ordet"*. "Ordet" hentyder til den lydsvibration, der skabte alt og som er i alt. "Ordet" er derfor den første eller grundlæggende vibration, tone eller frekvens, der er en forudsætning for manifestation.

Manifestation betyder, at en del af energien låses fast i mønstre eller gitre, som kaldes former og legemer, og formerne vibrerer på forskellige frekvenser. Det er almindelig kendt, at energien eller det såkaldt "hvide" lys kan spaltes op i syv farver ved hjælp af et prisme. Det betyder, at der er ét liv eller én stor frekvens, og at den første underopdeling af den ene livsstrøm er syvdelt, for der er syv farver i farveskalaen og syv toner i toneskalaen. Derfor ved man, at der er syv grundlæggende frekvenser eller energikvaliteter i Universet. Lyset er syntesen af de syv, og det "hvide" lys er udtryk for, at der er ét liv i Universet. Derfor må de syv farver og toner være primære underdifferentieringer eller undertoner af Universets ene liv.

Den røde blomst

Betegnelsen "hvidt" lys er forkert, for hvis lyset var hvidt, ville verden være hvid som mælk. Det såkaldte "hvide" lys er gennemsigtigt. Man kan ikke se farverne i det gennemsigtige lys, men prismet viser ved en differentiering af afbøjningsvinklen inde i glasset, at lyset rummer syv farver, som kaldes farvespektret, og farver og toner er to sider af samme sag. Men det er vigtigt at forstå, at hvis man ser en rød blomst, så er den naturvidenskabelige forklaring, at den belyses af det, man kalder "hvidt" lys, og det "hvide" lys rummer alle farveskalaens syv farver. Når en rød blomst tilsyneladende er rød, skyldes det, at blomsten absorberer alle farver *undtagen* den røde, som den reflekterer. Øjet opfatter derfor kun blomsten som rød, fordi blomsten absorberer de øvrige seks farver, og udstråler eller kaster den røde frekvens tilbage til omgivelserne og sanserne.

"Som for neden, således også for oven", siger det hermetiske aksiom. Åndsvidenskaben oplyser, at fra en højere kilde modtager Sollogos også alle syv frekvenser, farver eller toner fra det kosmiske "hvide" lys, men Sollogos reflekterer eller udstråler kun den ene af frekvenserne – og ifølge åndsvidenskaben er det den kvalitet, der kaldes 2. stråle – kærlighed/visdom. Sollogos udstråler 2. stråle, og derfor vil Solens påvirkning af omgivelserne være betinget af 2. stråles kvaliteter. Sollogos' udstråler 2. stråle som en primær stråle, og strålen rummer de syv farver eller frekvenser som *understråler*. Jorden reflekterer Sollogos' 3. understråle, og derfor er 3. stråle Jordens primære stråle – osv.

Hvidt og sort – lys og mørke

Når en genstand opfattes som hvid, skyldes det, at den stort set *reflekterer* alle lysets stråler. Og når en genstand er sort, skyldes det, at den stort set *absorberer* alle lysets stråler. Det er et interessant mysterium, som har relation til skabelsen af Universet, for før Universet blev skabt, var der mørke.

I Det Gamle Testamente (1. Mosebog, 1,3) står der: *"Gud sagde: 'Der skal være lys!' Og der blev lys"*. Med andre ord er det *mørket*, der avler lyset. Det samme fremgår af den græske mytologi, for her var det guderne Erebos og Nyx – mørket og natten – som i forening og under påvirkning af kærlighedens gud Eros skabte Aither og dagen. I skabelsens efterfølgende processer repræsenterede mørket og den usynlige ånd derfor det *aktive* aspekt, mens lyset og dagen var det *passive* aspekt – dvs. det substantielle eller formmæssige aspekt. Det er årsagen til, at de gamle egyptere sagde, at:

"Mørket er større end lyset, for mørket kom før lyset".

Guden Ra var de gamle egypteres symbol på Solen eller livslyset, og skaberguden Khnum blev bl.a. kaldt Khnum-Ra, fordi han skabte lyset på grundlag af mørket.

Esoterisk set betyder det, at lyset dybest set er symbol på skabelsen og manifestationen, som repræsenterer en *begrænsning*, hvorimod mørket er symbol på den *ubegrænsede* guddommelige tilstand, der kaldes "*intet, som rummer alt*". Mørket er forbundet med det guddommelige eller aktive aspekt, der er *årsag* til skabelsen, mens lyset og skabelsen repræsenterer en *virkning*. I den hinduistiske filosofi svarer det aktive aspekt til Brahman, mens det passive aspekt svarer til mulaprakriti – urstoffet.

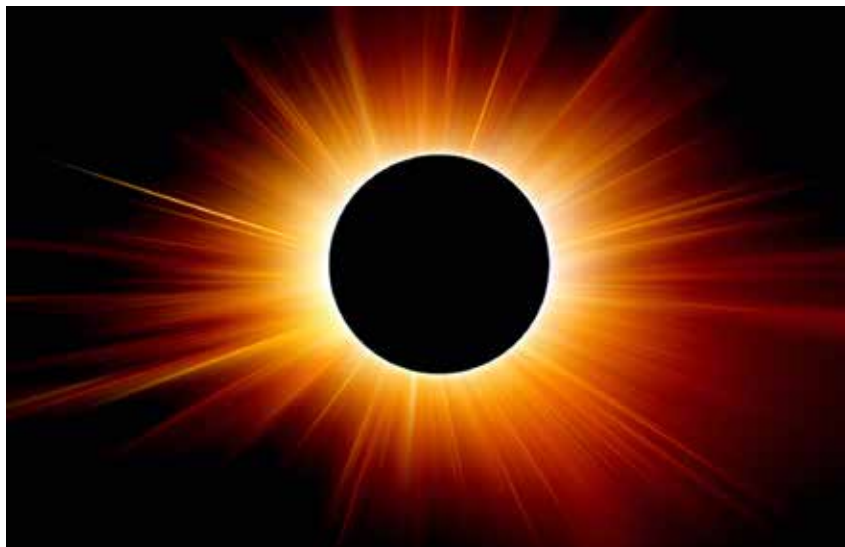
I den græske mytologi er Erebos som sagt symbol på mørket. Ordet Erebos er sandsynligvis af østerlandsk oprindelse, og det betyder "solnedgang" eller "vest". "Ereb" på hebræisk og fønisk betyder "aften". På assyrisk betyder ordet at "gå ned" med henvisning til Solen. Erebos er søn af Chaos, og hans søskende er Nyx, Gaia, Tartaros og Eros. Nyx symboliserer natten, og ligesom Erebos er Nyx udgået fra Chaos. Erebos og Nyx blev betragtet som et gudepar, og i nogle versioner undfangede de Aither, som er symbol på dagen. Med andre ord er det mørket, der er grundlaget for lyset.

Det, der ikke kan opfattes, ligger i mørke

Iflg. Hesiod¹ er det Chaos, der skaber Erebos og Nyx – mørket og natten, og foreningen af de to – under påvirkning af Eros – skaber Aither og dagen. Og igen er det mørket, der på mystisk vis går forud for lyset. Ligesom de gamle egyptere mente grækerne, at det er mørket, der skaber lyset. Legenden afslører, at det, der kaldes lys, er et fænomen – en manifestation – noget, der er skabt. Lys er ganske vist sublimt, men det er skabt fra en dybere kilde, og derfor bliver mørket symbol på ur-essensen af den kosmiske ånd og bevidsthed. Det, der ligger uden for rækkevidde af menneskets åndelige forestillingsevne, befinder sig i bevidsthedsmæssigt mørke. Men i virkeligheden er mørket identisk med *Absolut Lys*, og alle manifesterede verdener og genstande er derfor lysets skygge. Det medfører, at Erebos på en måde er et paradoks, for kosmisk set er det mørke, der tales om, identisk med lyset fra den kosmiske ånd, der befinder sig langt ud over menneskets fatteevne. Fordi mørkets natur er absolut lys, bliver mørke betragtet som en passende allegorisk fremstilling af den tilstand, som Universet befinder sig i under pralaya – den kosmiske hvileperiode

¹ Hesiod eller Hesiodos var græsk digter, der levede i perioden omkring 700-650 f.Kr.

– som periodisk opstår i et tidsrum, hvor der er absolut hvile eller ikke-væren, for sådan fortolkes det af menneskets begrænsede opfattelsesevne.

For et menneskes intellekt repræsenterer Erebos mørke, fordi selv menneskets intellektuelle lys er en sekundær afspejling af det kosmiske mørke, for ligesom den sorte farve, der absorberer næsten alt lys, er mørke på en måde et paradoks, for kosmisk set er det mørke, der tales om, identisk med lyset fra den kosmiske ånd. Intellektet er i virkeligheden en skygge af det kosmiske mørke. Derfor symboliserede grækerne mørke og nat med lyset af den kosmiske ånd i forbindelse med urstoffet, som kaldes natten, og som fødte den kosmisk æter og dagen. Men betegnelsen Erebos blev desuden overført til underverdenen, fordi åndens totale udstrækning når helt ned til de laveste områder i kosmos. Men ånden er skjult for menneskets intelligens, og derfor er den identisk med mørke.

Begrebet "kaos"

Mennesker kan skabe på grundlag af det, der allerede er skabt. Evnen til at skabe på grundlag af absolut intet er guddommelig. Grækernes Chaos sammenlignes som regel med mørke eller nat, men lys og mørke udgør som bekendt en dualitet, og lys og mørke er derfor hinandens forudsætninger. Derfor var Chaos ikke mørke men *intethed*. Begrebet "kaos" indgår i de fleste religioner, hvor det refererer til den oprindelige tilstand før skabelsen, og kaos forbinder dermed to begreber – urhavet

og urmørket – som er grundlag for manifestationen. Og urhavet og urmørket eller intetheden kræver en Gud, hvis det skal forvandles fra intet til noget. Chaos er udelukkende "kaotisk" i den forstand, at Universets bestanddele endnu er ikke skabt og organiseret hierarkisk. Skabelsen er stadig uorganiseret, fordi den består af et kosmisk lager af latente eller hvilende "tankefrø" fra de tidligere manvantaraer (manifestationsperioder). Chaos rummer derfor potentialet til en bestemt hierarkisk opbygning, der er faldende i manifestation. Reelt er det betingelsen for et solsystem eller en planetarisk kæde under pralaya (hvileperioden), der indeholder alle nødvendige elementer i en udifferentieret tilstand.

Skabelsesberetningen

I beskrivelsen af kosmogoniens første faser står der "tohu wa-bohu" i Første Mosebog, og det oversættes med: "Jorden var tom og uden form". Det var den oprindelige tomhed og formløshed, som gik forud for skabelsen eller rettere genfødslen af Universet efter pralaya (hviletilstanden). Den åndelige, tomme, formløse og ubegrænsede tilstand, der eksisterede før skabelsen af Universet eller Jorden, er "intet, der rummer alt".

Det er i høj grad et paradoks, for det er en tilstand, man ikke kan forestille sig, for det ville kræve, at der er én, der forestiller sig noget, og derfor vil der ikke være tomhed eller intethed. I intetheden er der intet at forestille sig, og der er ingen, der kan forestille sig noget. Mennesket kan skabe på grundlag af det, der allerede er skabt. Evnen til at skabe på grundlag af absolut intet er guddommelig. Det, der kaldes lys, er et fænomen – en manifestation – noget, der er skabt. Lys er skabt fra en kilde, og derfor bliver mørket symbol på den usynlige kosmiske ånd.

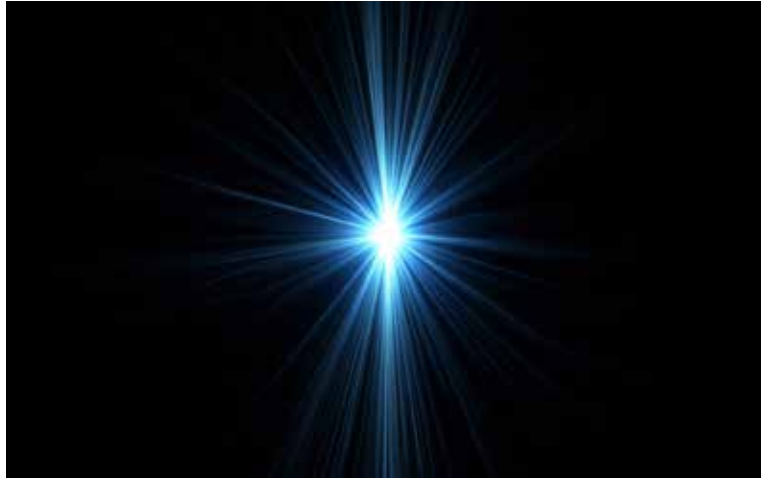
Hebræerne

Samme tankegang møder man hos hebræerne. Skabelse af lys – eller udstråling af lys fra mørke – er det første skridt i den kosmiske manifestation. Lys kan derfor reelt kaldes det oprindelige stof eller det åndelige stof – som hebræerne kalder Ain-Soph eller Eyn-Sop – og det er synonymt med mørket. Ain-Soph betyder "absolut intethed", "negativ eksistens" eller "kosmisk tomrum". Ain-Soph er derfor identisk med det abstrakte begreb "absolut intethed", der er det store dybe "intet", som alle eksistenser udgår fra. Alt, hvad der eksisterer, er skabt fra en dybere og usynlig kilde. Iflg. Zohar² blev mennesket skabt som en udstrømning af det tofoldige menneske – dvs. både mand og kvinde – som er Adam Kadmon, og det er meningen med ordene:

---

² Zohar betyder "stråleglans". Zohar er bogen om den himmelske stråleglans, som siden 1300-tallet er det vigtigste værk i den jødiske kabbala.

"Der blive lys! Og der blev lys".

Adam-Kadmon er det arketyperiske menneske eller sindbilledet på menneskeheden. Adam-Kadmon derfor er det "himmelske menneske" eller "det makrokosmiske menneske", som er uden synd i modsætning til den jordiske Adam, "det mikrokosmiske menneske". Kabbalisterne refererer til 10. Sephiroth i Livets Træ.

I kabbalaen er der – ligesom i åndsvidenskaben – tre slags lys. Det abstrakte og absolutte lys, som er mørke. Det manifesterede/umanifesterede lys, der kaldes Logos. Det lys, som afspejler sig i de mindre Logoi, der kollektivt kaldes Elohim, som lader lyset stråle ud over det objektive Univers. Men kabbalaen blev omskrevet af det 13. århundredes kabbalister, og de tilpassede omhyggeligt de tre lys til de kristne dogmer, der beskriver dem som: Det klare og gennemtrængende (Jehovahs) lys. Det genspejlede lys. Og det rent abstrakte lys.

"Mørket avler lys". Ordene kan sammenlignes med Puranaerne,³ hvor der tales om Brahmas vilje til eller "ønske" om at skabe. Og det samme gælder den fønikiske

---

3 Kategori af hinduistiske religiøse tekster på sanskrit.

kosmogoni i Sanchuniathon,⁴ hvor der står, at ønsket eller begæret efter skabelse var skabelsens grundprincip.

Lys og mørke på de manifesterede planer udgør en dualitet, som er indbyrdes relateret og indbyrdes afhængige. Den ene kan ikke eksistere uden den anden. Men det, der er mørke for menneskets fysiske sanser kan være lys for de indre, metafysiske sanser. Ordet mørke bruges også som betegnelse for tingenes skyggeside, og i populær tale bliver mørket identiske med ondt i modsætning til gode – eller uvidenhed i modsætning til viden.

Kineserne

Kinesernes Yin og Yang symboliserer den altomfattende kraft "Tao", hvor Yang, det maskuline og lyse princip, forenes med Yin, det feminine og mørke princip. Symbolet illustrerer, at lys og mørke er hinandens forudsætninger, og at de udgør en uadskillelig helhed. Yin og Yang repræsenterer derfor de duale aktive og passive principper, som konstant kompletterer hinanden og forenes i en helhed. Yang er den hvide side med den sorte prik. Yin er den sorte side med den hvide prik. Forholdet mellem Yin og Yang er ofte beskrevet som sollys, der stråler over et bjerg og en dal. Yin, som bogstaveligt betyder "skyggefuldt sted" eller "den nordlige bakkeskråning", er det mørke område, der ligger i bjergmassivets skygge, mens Yang, der bogstaveligt betyder "solrigt sted" eller "den sydlige bakkeskråning", er den del, der er oplyst af Solen. Men Solen bevæger sig over himlen, og gradvis bytter Yin og Yang plads med hinanden. Det, der er afsløret, bliver tilsløret, og det, der er tilsløret, bliver afsløret. Med andre ord vil det, der for menneskets intellekt ligger i mørke gradvis blive afsløret i evolutionens lange løb.

Lys og mørke i kristendommen

I kristendommen har man Gud og Satan, Himmel og Helvede, helgen og synder, belønning og straf. Den kristne lære er en systematisk lovprisning af den illusion, at det gode kan eksistere uden det onde, at lys kan eksistere uden mørke, at glæde kan opleves uden lidelse osv. Med andre ord er ånd godt og stof er ondt. Ånd og stof står derfor i et modsætningsforhold og kan aldrig forenes. Gud og mennesket vil aldrig kunne forenes. I kristendommen har man ikke forstået, at Gud ikke er

---

⁴ Sanchuniathon er den påståede fønikiske forfatter til tre tabte værker, som oprindeligt var i fønikisk sprog. Det har kun delvis overlevet som gendigtning og sammenfatning fra en græsk oversættelse af Philo af Byblos iflg. den kristne biskop Eusebius af Cæsarea. Cæsarea er det nuværende Cherchell i Algeriet.

god, og at der ikke findes en Satan, der er ond. Gud er hverken god eller ond. Alt er energi, der er udgået fra den kilde, der kaldes Gud, og det er mennesket, der kan administrere energierne på en god (intelligent) eller en ond (uvidende) måde – dvs. at handle med eller imod naturlovene. Gud er hverken god eller ond. Gud er syntesen af den dualitet, der er grundlag for al manifestation. En dag vil kirken indse, at dens eneste redning ligger i den åndsvidenskabelige fortolkning af Bibelen.

Kristendommen har meget vanskeligt ved at forklare det ondes eksistens, når Gud betragtes som altings skaber. Hvordan kan en skaber være *almægtig* og *alkærlig* og samtidig skabe det onde eller tillade, at det eksisterer? Enten har Gud bevidst skabt det onde, og hvis det er tilfældet, kan Gud ikke kaldes hverken alkærlig eller god. Eller også har Gud ikke kunnet undgå at skabe det onde – eller hvad der er endnu værre – det onde har en selvstændig objektiv eksistens, der er adskilt fra og i evig modstrid med det guddommelige. Og i begge tilfælde kan man umuligt påstå, at Gud er *almægtig*. Det nytter ikke noget at sige – som man så ofte har gjort – at Gud gav mennesket fri vilje til at vælge mellem godt og ondt, og at mennesket valgte det forkerte. Når mennesket kunne træffe dette valg, må tilbøjeligheden til det onde have været nedlagt i mennesket, for hvis mennesket var blevet skabt som absolut god helt igennem, kunne det ikke have valgt andet end det gode – og derfor er problemet ikke løst. Og man kan slet ikke betragte menneskets bevidste valg af det onde som et uforudset uheld i tingenes orden – noget skaberen ikke havde tænkt på, for hvad bliver der så af den guddommelige *alvidenhed*? I *Det Absoluttes* verden er der hverken godt eller ondt, men i *det relatives* verden er ethvert menneske bevidst om, at noget er ondt, mens andet er godt.

Demon est Deus inversus

"Demon est Deus inversus" er et kabbalistisk aksiom, som bogstaveligt betyder, at: *"Djævelen er Guds modsætning"*. Rigtigt forstået betyder det, at der hverken findes ondt eller godt. Men kirken påstår, at djævelen er mørke, men i Bibelen (Jobs Bog, 1,6), kaldes han "Guds søn", og hos Esajas (14,12), er han den lysende morgenstjerne, Lucifer. Der ligger en del filosofi og dogmatisk manipulation bag årsagen til, at den første ærkeengel, der tonede frem af kaos' dybder, blev kaldt Lux (lys) eller Lucifer, som *"morgenrødens lysende søn"* – dvs. det manvantariske daggry. Kirken har forvandlet ham til Lucifer eller Satan, fordi han er højere og ældre end Jehovah, og derfor skulle han ofres for det nye dogme.

I Johannesevangeliet står der: *"Og lyset skinner i mørket, og mørket begreb det ikke"*,⁵ men kirken vil ikke indse, at der med ordet "mørke" ikke er tænkt på menneskets åndelige synssans, men på "Det Absolutte mørke", der ikke begriber (ikke kan opfatte) lyset, fordi det er et forgængeligt fænomen, uanset hvor transcendent det er for menneskets øjne.

"Mørket er fader-moder, og lyset er deres søn" – sådan lyder ordene i et gammelt østerlandsk ordsprog. Lyset er ufatteligt, undtagen hvis man forestiller sig, at det er en virkning, som stammer fra en eller anden kilde, der er årsag til lyset. Og fordi kilden til urlyset er ukendt – selv om fornuft og logik påstår, at den *må* være der – kaldes den "mørke" ud fra et intellektuelt synspunkt.

Rosenkreuzerne

"Mørket ikklædte sig lys for at gøre sig synligt". Iflg. rosenkreuzernes lære, er lys og mørke i sig selv ét, for det er kun menneskets tænkeevne, der skelner imellem dem. I Østens esoteriske lære er mørket den eneste sande virkelighed, for mørket er grundlaget for og oprindelsen til lyset. Uden mørket kunne lyset aldrig manifestere sig eller eksistere. *Lyset er stof, og mørket er ren ånd.*

---

⁵ Joh 1, 1-14. I testamentet står der: *"Og lyset skinner i mørket, og mørket fik ikke bugt med det"*, men sidste sætning kan også oversættes sådan: *"– og mørket begreb det ikke"*.

Den oldnordiske mytologi

I den oldnordiske mytologi siges noget tilsvarende. Først herskede mørket overalt i rummet, for de skabende kræfter, Aserne, var endnu ikke kommet til syne. Træet Yggdrasil, der symboliserer tidens og livets Univers, var endnu ikke vokset op, og der var heller intet Valhal – heltenes hal. De nordiske sagn om skabelsen af Jorden og verden begynder, da tiden blev skabt. Alt, hvad der gik forud, er "mørke" – vel at mærke det mørke, der er alle tings årsag, og i det mørke opholder Alfaderen sig.

Kaldæerne

"Det ene, universelle lys, der for mennesket er mørke, er evigt eksisterende", står der i den kaldæiske *Tallenes Bog*. Fra mørket udgår periodisk den energi, som afspejler sig i dybet eller i kaos, der skjuler de fremtidige verdener, og når energien først er aktiveret, vækker og befrugter den de latente kræfter, som altid er til stede i mørket, som dets evige muligheder.

Egypterne

For de gamle egyptere – og for nutidens esoterikere – er dualisme en illusion. Udgangspunktet er alle tings enhed. Lys og mørke opleves som adskilte ting, men de er hinandens forudsætning, men samtidig udgør de en ubrydelig enhed. Uden mørke var der intet lys. Uden Seth⁶ var der ingen Osiris.⁷ Derfor var Osiris og Seth brødre. Men alle modsætninger har et tredje aspekt – *syntesen* eller *enheden*. Det Absolutte Lys.

Dzyan stanzer oplyser, at *"mørket er det grænseløse eller uerkendelige – Adi-Nidana Svabhavat"*. Det er 3. Logos' nedstigningspunkt, der kan betegnes som mørke og som er uerkendeligt, for det er mørke i relation til menneskets intellekt, og alligevel er det begyndelsen til erkendelse af alle de hierarkier, der strømmer ud fra kilden og punktet.

---

6 Seth er en oldegyptisk gud for modstand og uorden, og som symboliserer lysets skygge.
7 Osiris er de oldegyptisk gud, der hersker i det hinsides og symboliserer lyset.

VidsomsNettet

www.vidsomsnettet.dk